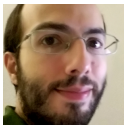
Inexpugnable?

Per JoanM el dv., 07/12/2018 - 21:00

D'entre les molt poques aportacions que les guerres han fet a la història de la humanitat hi ha la de mostrar com la superació interior per aconseguir una fita és gairebé il·limitada. Grans fortaleses que semblaven inexpugnables, parets massisses altíssimes, blindatges hermètics... tots superats pel giny, pel "cavall de Troia" de torn, per l'obstinació de l'èxit.

Sant Ignasi parla precisament amb aquesta metàfora del nostre interior (EE 327): així com un castell que és assaltat pel punt més dèbil (una finestreta, una amplada més estreta, una esquerda...) també la nostra vida cau sempre per causa d'aquesta mateixa pedra. En diu "l'enemic" de la natura humana, tot allò que ens arrossega lluny de Déu, i que es fa evident en les temptacions i en les debilitats on ens és més fàcil excedir-nos: a uns xerrar massa i fer-se pesats, a uns altres menjar massa i acabar malalts, a uns altres a enganxar-se a algun vici (tele, jocs, alcohol, sexe...). És la finestreta del nostre castell inexpugnable... o gairebé. Aquella que sovint no resisteix. Déu nostre, avui et presentem la nostra fortalesa, que com saps no és pas tant forta, sinó a voltes ben fràgil. Fes-nos atents i desperts, posa sentinelles especials als nostres punts dèbils, per tal que puguem resistir els embats dels assalts diaris. Sigues tu qui ens condueix. Beneït sigui el Senyor la meva roca (...). Amor meu i ciutadella, fortalesa i salvador meu (Sl 61,1-2).